

var enig om at faae indsat i Forslaget. Det skulde have været indsat som en ny Paragraf næst efter § 9, og den Lød saaledes: „Paa alle Sygehuse, der tilhøre Staten eller en Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune, og som ikke udelukkende ere bestemte for visse Klasser af Personer eller visse Arter af Sygdomme, skulle Medlemmer af anerkjendte Sygekasser og deres Børn under 15 Aar, forsaavidt de ere bosatte i det Distrikt, for hvilket Sygehuset er bestemt, og der foreligger Lægeerklæring om, at Hospitalsophold er nødvendigt, kunne henligge i lige saa lang Tid, som vedkommende Sygekasse yder fuld Hjælp ifølge sine Vedtægter, imod et vederlag af høist 60 Dre daglig for hver indlagt Person, dog at der betales særskilt for Vandager, Extravægt og lignende Udgifter. Naar Vedkommende har været Medlem i 1 Aar, betales Intet for Børn undtagen for de nævnte særlige Udgifter.

Naar Medlemmerne af en anerkjendt Sygekasse ikke have en efter samtlige Forhold tilstrækkelig let Afgang til et saadant Sygehus, som foran nævnt, erholder den paagældende Sygekasse af vedkommende Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune 2 Kr. aarligt for hvert i Kommunen bosat Medlem, der befinder sig under de angivne Forhold. Tvistigheder om denne Udelse, som maatte opstaa mellem en Kommune og en Sygekasse, afgjøres af Indenrigsministeren. Paa Sindsygeanstalter skulle de anerkjendte Sygekassers Medlemmer og deres Børn under 15 Aar kunne indlægges af Kassen for den samme Betaling, som ydes for de af Kommunerne indlagte Personer.“ Det forekommer mig ikke, at disse Begunstigelser, som Staten derved kommer til at yde Sygekasserne, ere saa syndelig store. Der er jo alene Tale om Indlæggelse paa Sindsygeanstalter. For Resten vil det gaa ud over Amtskommunerne, men det er ikke saa sjældent, at Amtskommunerne paa mange Omraader have indbrømt betydelige Medfættelser. Jeg kjender Forhold, hvor alle de Patienter, som indlægges paa Sygehuset paa den frie Fattiggassens Regning, have meget betydelige Medfættelser. Da det som sagt ikke er noget Nyt, idet en Del af Amtskommunerne allerede har etableret Principet, mener jeg ikke, at der er Noget i Veien for, at en saadan Bestemmelse kom ind. Men den høitæredede Indenrigsminister har jo ikke fundet, at den burde sættes ind. Det bellager jeg i høj Grad. Jeg mener, at der nemlig deri ligger en stor Begunstigelse for Sygekasserne, som de kunde trænge til, og som vilde bidrage til at fremme deres Ud-

vikling, hvad jeg anser for meget helbdigt. Jeg paastjønner fuldt ud den Forandring, der allerede er foretaget i § 13. Sygekasserne stilles derved meget gunstigere end efter det Forslag, som forelaa i Fjor; men § 9 er for mig vedvarende Hovedansættelsen. For saa vidt en saadan Paragraf ikke skulde kunne komme ind i Forslaget, som den, jeg har tilladt mig at antyde, og hvis § 9 skal bibeholdes, saaledes som den staar her, uden videre Kommentar, saa vil jeg tillade mig endnu en Gang at udtale, hvad jeg udtalte i den Separatbetænkning, som jeg afgav i Fjor: „Men hellere, end at Kommunerne skulle behjærdes med at udrede Tilskudene til Sygekasserne, vilde jeg kunne gaa ind paa at give Afkald paa ethvert Pengetilskud af det Offentlige.“ Lovforslaget vil nemlig — ogsaa uden at det byder direkte Pengetilskud — kunne yde Sygekasserne en væsentlig Støtte, dels gjennem Kontrol og Vejledning af Sygekasseinspektøren, dels — hvis Udvalgets Forslag til en ny § 10 maatte blive vedtaget — ved den billige Maade, hvorpaa Syge ville kunne indlægges paa de offentlige Sygehuse og Sindsygeanstalter, og endelig — for Landdistrikternes Vedkommende — ved Frisforærlerne.“ Jeg skal hermed slutte disse Bemærkninger, idet jeg, som den ærede foregaaende Taler, anser det for rigtigt, at der ned sættes et Udvalg til at underkaste Sagen fornyet Drøftelse.

Th. Nielsen: Vi have jo udførligt her under 1ste Behandling af dette Lovforslag i Fjor drøftet dets almindelige Grundfættninger, og jeg skal derfor heller ikke komme videre ind paa almindelige Betragtninger. Vi vare saaledes i Fjor, i ethvert Tilfælde Udvalget, og ogsaa Andre efter de Udtalelser at domme, som fremkom her i Thinget, fuldkommen enige om at blive staaende ved Frivillighedsprincipet, saaledes, at vi ikke gif den Bei, som man var gaaet i vort Naboland, nemlig at gaa over til tvungne Sygekasser. Jeg tror, at den Beretning, som er afgivet med Hensyn til Tvangsygekasserne i Tydsland, giver Grund til at blive staaende paa det Standpunkt, at det er bedst at blive ved Frivillighedsprincipet. Den Beretning, der nemlig er aflagt om de tydske Tvangsygekasser i 1888, og overhovedet de Forhandlinger, der i den Anledning have fundet Sted, vise tilstrækkelig, at man dog ikke har været saa overvættelses tilfreds med Tvangsygekasserne i Tydsland; man har fremhævet, at det, at Alle skulle være med i Tvangsygekasserne, giver Anledning til Simulationer i meget høj Grad,